

عنوان مقاله:

اکوکریتیسیم در امثال و حکم گویش راجی

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

محسن مومن - دکترای ادبیات فارسی و عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور

سعید خراسانی - دانشجوی کارشناسی ارشد ادبیات دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

گویش راجی که گویش مردم شهرستان دلیجان (از شهرستان های استان مرکزی) است قدمتی به بلندای تاریخ دارد و از کهن ترین گویش های فارسی دری است که هنوز پا برجا مانده است این قدمت و اصالت دلیلی شد که امثال و حکمگویش راجی را از دیدگاه بوم گرایی مورد بررسی قرار دهیم تا مشخص شود که طبیعت و زیست بوم چه تاثیری بر اینامثال حکم داشته است و دیدگاه مردم راجی زبان نسبت به محیط زیست و طبیعت چگونه است و جایگاه و دیدگاه کنونی ما را نسبت با اجداد دور ما مشخص تر می کند. امثال و حکم به دلیل این که زبان عامه ی مردم است و گذشته های بسیار دور به یادگار مانده است می تواند بهترین منبع برای بررسی از نظر اکوکریتیسیم باشد و ناشناخته ماندن اینگویش تا کنون دلیل دیگری است. به طور کلی در زمینه فولکلور و هم در زمینه اکوکریتیسیم بسیار کم کار شده است و مورد بی لطفی قرار گرفته است. در پایان مشخص شد که واژگان به کار رفته در ضرب المثل های گویش راجی کاملاً مرتبط با محیط زیست و نحوه زندگی مردم راجی زبان است و بسامد بالایی نیز دارد و نگاه مردم به اکوکریتیسیم به شکل قابل توجهی انسان محور است و انسان را حاکم بر محیط زیست می داند و در نهایت خرده فرهنگ ها و نحوه ی زندگی مردم راجی زبان از درون امثال و حکم بیرون کشیده شده است.

کلمات کلیدی:

نقد بوم گرا، گویش راجی، دلیجان، امثال و حکم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1043972>

